

Arrest

nr. 113 393 van 6 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ecuadoriaanse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie, die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 15 maart 2012. De bestreden beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 9 mei 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M. MERTENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 augustus 2007 trad de moeder van verzoeker, mevr. E. M. A, in het huwelijk met dhr. K. B. B, die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 27 november 2009 werd verzoeker in het bezit gesteld van een visum type D met het oog op gezinshereniging.

Bij vonnis van 24 februari 2011 werden de moeder van verzoeker en zijn stiefvader strafrechtelijk veroordeeld wegens schijnhuwelijk.

Op 15 maart 2012 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot beëindiging van verzoekers recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42septies van de wet van 15.12.1980: 'De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht'.

Betrokkene deed een aanvraag gezinshereniging als descendent in functie van zijn Belgische stiefvader volgens artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980.

Om dit verblijfsrecht te verkrijgen was de huwelijksakte tussen de moeder van betrokkene en de stiefvader van betrokkene essentieel. Zonder deze huwelijksakte zou betrokkene immers geen verblijfsrecht verkregen hebben. Het verblijf van de moeder van betrokkene werd ingetrokken op basis van fraude. Zij werd immers op 24.02.2011, samen met de stiefvader van betrokkene, veroordeeld door de correctionele rechtbank van Leuven omwille van het volgende: "(...) De eerste en de tweede ('B. K. B. en A. E. M.'), als dader of mededader overeenkomstig art. 66 SWB.

A. Te Leuven in de periode van 22 april 2008 t.e.m. 11 mei 2010

met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden, gebruik te hebben gemaakt van een valse akte of een vals stuk, nl. een handels-, bank of privaat geschrift, dat werd vervalst hetzij door valse handtekeningen, hetzij door namaking of vervalsing van geschriften of handtekeningen, hetzij door overeenkomsten, beschikkingen, verbintenissen of schuldbevrijdingen valselijk te hebben opgemaakt of door ze achteraf in de akten in te voegen, hetzij door toevoeging of vervalsing van bedingen, verklaringen of feiten die deze akten ten doel hadden op te nemen en vast te stellen, namelijk door:

- 1. het laten inschrijven van een huwelijksakte in het rijksregister, terwijl de gegeven toestemming in hoofde van de beklaagde niet gericht is op het bereiken van de bij het ondertekenen van de huwelijksakte normaal te verwachten doelstelling, zijnde het opbouwen van een duurzame levensgemeenschap, met andere woorden middels dit huwelijk enkel te hebben beoogd het onder tenlastelegging B vermelde misdrijf te plegen op termijn de Belgische nationaliteit te kunnen verwerven.*
- 2. en door deze akte aan te wenden in de procedure tot verkrijging van verblijfsrecht in het Rijk en vervolgens op grond hiervan verblijfsdocumenten te verkrijgen zodoende 2de beklaagde zich een visum verkreeg om in België te kunnen verblijven.*

B. Te Leuven op 7 augustus 2007:

Een huwelijk te hebben gesloten in de omstandigheden bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek, te weten een huwelijk waarbij uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens van een van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Bijgevolg wordt het ook het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken op basis van fraude zoals gesteld in artikel 42septies van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn eerste middel de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name van de hoorplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij adstrueert dit middel als volgt:

"Doordat verwerende partij voorafgaand aan haar beslissing geen enkele inzage in het dossier van de Dienst voor Vreemdelingenzaken aan verzoeker heeft verleend laat staan dat zij verzoeker voorafgaand aan het nemen van de beslissing heeft gehoord of in kennis heeft gesteld van nieuwe elementen in het dossier van verzoeker;

Eerste onderdeel:

Terwijl de hoorplicht volgens de Raad van State op die wijze moet worden georganiseerd "dat de betrokkene ook de gelegenheid moet hebben om nuttig, d.w.z. met kennis van zaken, voor zijn belangen op te komen" of "dat er toch voor gezorgd moet worden dat de wijze waarop de betrokkene wordt gehoord een dienstig verhoor mogelijk maakt"

Vertrekkend vanuit het doel van de hoorplicht heeft de Raad van State geoordeeld dat alvorens een overheid een beslissing neemt, alle gegevens, die haar beslissing zullen ondersteunen, moeten voorwerp uitmaken van het debat:

"dat... volgens een in een uitvoerige rechtspraak vastgelegd beginsel van behoorlijk bestuur, de overheid de bestuurde in de gelegenheid moet stellen zijn standpunt te verdedigen vooraleer zij een voor de bestuurde zwaarwichtige beslissing treft; dat krachtens het beginsel zelf van het debat voor de overheid die zich naar aanleiding van een beroep moet uitspreken, in samenhang met het beginsel van behoorlijk bestuur geen beslissing mag worden getroffen op basis van een gegeven dat tijdens de administratieve procedure niet ter sprake is gebracht"

Het contradictoir karakter van het verhoor bij het beroepsorgaan brengt echter nog verdergaande verplichtingen voor het bestuur met zich mee:

"dat dergelijk naar voren brengen van een standpunt slechts zin heeft wanneer de betrokkene een deugdelijke kennis heeft van de essentiële gegevens die het bestuur in haar besluitvorming heeft betrokken" of nog "dat ...de adviescommissie de betrokkene vooraf duidelijk inlicht over de essentiële gegevens van het dossier dat tegen hem is opgesteld".

De betrokkene moet een deugdelijke kennis hebben van de essentiële gegevens die het bestuur wil betrekken in haar beslissing.

In latere rechtspraak heeft de Raad dan verduidelijkt wat zij onder meer verstaat onder essentiële gegevens:

"dat de verwerende partij verplicht was verzoeker in de gelegenheid te stellen haar zijn standpunt ter kennis te brengen met betrekking tot de feitelijke en juridische grondslag van de maatregel die zij in het vooruitzicht stelde" of "que le demandeur ne peut user utilement de son droit de recours et faire valoir son argumentation s'il n'a pas la possibilité de prendre connaissance des pièces du dossier sur lesquelles l'auteurite compétente va fonder son appréciation".

In navolging van de rechtspraak van de Raad van State geeft Opdebeeck ook aan hoe de betrokkene hieraan voorafgaand kennis krijgt: "De tenlasteleggingen moeten worden medegedeeld om toe te laten daarover uitleg te geven en zich, na inzage van het volledige dossier, daarover te rechtvaardigen" . Eerst deelt men de essentiële gegevens in het algemeen mee en dan moet de betrokkene de mogelijkheid krijgen om het volledige dossier in te kijken.

Op grond van deze rechtspraak kan men niet anders dan besluiten dat het hoorrecht, de administratie de plicht oplegt om de betrokkene de gelegenheid te geven het volledige dossier in te kijken. Minstens moet hij voorafgaand aan de beslissing kennis krijgen van die elementen, die normaal de feitelijke en juridische grondslag van de beslissing kunnen vormen (zie arrest Schotte).

Tweede onderdeel:

Terwijl ook het zorgvuldigheidsbeginsel de administratie noopt om de betrokkene op een nuttige wijze te horen. In de eerste plaats leidt dit ook tot de conclusie dat de overheid in dat licht de betrokkene met alle feiten confronteert, die zullen dienen om de eventuele beslissing te ondersteunen

Het zorgvuldigheidsbeginsel is onder meer het beginsel

"dat inhoudt dat bij de voorbereiding en bij het nemen van een overheidsbesluit alle relevante factoren en omstandigheden worden afgewogen", "dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de (vormelijke) voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten

van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen".

De Raad van State stelt:

"De overheid is immers verplicht over te gaan tot een zorgvuldig onderzoek naar het bestaan van de in aanmerking komende feiten; uit die verplichting van zorgvuldigheid van feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd, zonder bij die particulier direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van feiten of van zijn toestand geloofwaardig te maken".

"De overheid die over de beoordelingsbevoegdheid beschikt om een besluit te nemen moet er in de eerste plaats voor zorgen dat haar alle mogelijke nuttige gegevens worden bezorgd opdat zij zou geïnformeerd zijn...De bevoegde overheid, wil zij op regelmatige wijze een beslissing nemen, moet volledig ingelicht zijn over de belangrijke gegevens welke die beslissing kunnen beïnvloeden".

Het zorgvuldigheidbeginsel dwingt de behandelende overheden ertoe:

"om over een volledig dossier te beschikken wat impliceert dat zij het dossier vooraf op zijn volledigheid moet onderzoeken waarna zij met kennis van zaken - in geval van een volledig dossier - kunnen oordelen over het dossier".

De overheid kan maar zeker zijn over alle feitelijke gegevens te beschikken, wanneer zij de gegevens, die zij gaat gebruiken om haar beslissing te ondersteunen, heeft voorgelegd aan de betrokkene. Immers, enkel in dat geval is de overheid ook zeker dat de eventueel te gebruiken gegevens ook kloppen met de werkelijkheid. Hiertoe moet de betrokkene voorafgaand inzage krijgen van het dossier, zoniet kan hij de overheid niet op een nuttige wijze inlichten of corrigeren.

In casu heeft verzoeker geen enkele inzage gekregen in het dossier van de administratie, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, noch in enig advies van deze Dienst. Laat staan dat betrokkene gehoord werd voorafgaand aan het nemen van de beslissing.

Derde onderdeel:

Terwijl ook het Gemeenschapsrecht en de Europeesrechtelijke administratieve beginselen van hoor en wederhoor het recht op inzage van het administratief voorafgaand aan een beslissing voorzien.

Dat volgens vaststaande rechtspraak van het Hof van Justitie het volstaat dat particulieren aanmerkelijk kunnen geraakt worden in hun belangen door een op til zijnde administratieve beslissing opdat de beginselen van de hoorplicht- en in functie daarvan — het recht op inzage op hen van toepassing zijn; (HvJ C-135/99 P, *Ismeri Europa t Rekenkamer*, punt 28)

Het eerbiedigen van de rechten van de verdediging in iedere procedure tegen iemand die tot een bezwarend besluit kan leiden, is te beschouwen als een grondbeginsel van gemeenschapsrecht, dat zelfs bij ontbreken van iedere regeling inzake de betrokken procedure in acht moet worden genomen (Ger. EG T-50/96 *Primex Produkte Import-Export e.a. t Commissie*, punt 59)

De beslissing inzake de al dan niet toekenning van het statuut van vluchteling of van subsidiaire bescherming dient in acht genomen het voornoemd criterium van het Hof van Justitie dan ook te worden beschouwd als een beslissing die de betrokkenen „aanmerkelijk kan raken in hun belangen. Alzo dient de asielprocedure gekwalificeerd te worden als een procedure die tot een „bezwarend besluit kan leiden jegens de betrokkene (M. DESOMER, "De Belgische asielprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage", T. Vreemd. 2009,21; HvJ C- 32/95 P, *Commissie t. Lisrestal e.a.*, punten 31-34);

Volgens vaststaande rechtspraak van het Hof van Justitie dient eenieder jegens wie een besluit kan genomen worden dat zijn belangen aanmerkelijke beïnvloedt, in staat te zijn naar behoren zijn standpunt kenbaar te maken over de omstandigheden waarop het bestreden besluit wordt gegrond. (HvJ C-32/95 P; *Commissie t. Lisretal e.a.*, punt 21). Aan het recht om in een administratieve procedure te worden gehoord wordt enkel voldaan wanneer de betrokkene de gelegenheid krijgt om nog tijdens de procedure voor de Commissie zelf zijn standpunt kenbaar te maken en zich op doelmatige wijze te uiten over de juistheid en relevantie van de gestelde feiten en omstandigheden en eventueel over de documenten die door deze gemeenschapsinstelling in aanmerking zijn genomen (HvJ 85/76, *Hoffmaan-La Roche t Commissie*, punt 14; HvJ C-269/90, *Technische Universitdt Munchen*, punt 25)

Dit beginsel verlangt dat de betrokkene, voordat de beschikking wordt vastgesteld, een nauwkeurige en volledige opgave ontvangt van de punten van bezwaar die de Commissie voornemens is tegen hem in te brengen en waarop de betrokkene vervolgens kan reageren. (HvJ C-48/90 en C-66/90, *Nederlanden PTT t Commissie*, punt 45)

Overwegende dat M. DESOMER dan ook terecht besluit dat:

"... lijkt de conclusie zich dus op te dringen dat het verstrijken van de omzettingstermijn van de Kwalificatierichtlijn voldoende om de Europese administratieve rechtsbeginselen van het recht op hoor

en wederhoor en het recht op inzake van toepassing te maken op nationale asielprocedures. Het is niet vereist dat de richtlijn zelf expliciet melding maakt van de hoorplicht of het recht op inzage in het dossier. " M. DESOMER, "De Belgische asielprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage", T. Vreemd. 2009,21);

BESLISSING VAN VERWERENDE PARTIJ

Verwerende partij is op 15.03.2012 overgegaan tot het nemen van een beslissing houdende een beëindiging van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden in hoofde van verzoeker met bevel om het grondgebied te verlaten;

Deze beslissing wordt gesteund op een vermeende veroordeling in hoofde van de moeder van verzoeker door de Correctionele Rechtbank te Leuven dd. 24.02.2011, vonnis waarbij dat verzoeker geen partij was en hij zodoende ook geen kennis heeft gekregen van de inhoud van dit vonnis;

In de beslissing wordt er bovendien nagelaten de effectieve veroordeling ter kennis te brengen daar er genoegzaam wordt genomen met een opgave van de tenlasteleggingen;

Bovendien wordt er in de beslissing op geen enkele wijze melding gemaakt van het feit of dat er berust werd in het vermeende vonnis van de Correctionele Rechtbank dan wel dat er hoger beroep werd aangekondigd;

Feit is dat is dat er een beslissing gestoeld wordt op een vonnis van een rechtbank waarbij dat verzoeker geen partij was en zodoende alsdan ook geen kennis heeft gekregen;

Uit het voorgaande is reeds genoegzaam gebleken dat voorafgaand aan het nemen van de beslissing verzoeker op geen enkele wijze in kennis werd gesteld van nieuwe elementen dewelke eventueel invloed zouden hebben op zijn dossier laat staan dat verzoeker werd uitgenodigd teneinde gehoord te worden omtrent deze nieuwe elementen voorafgaand aan het nemen van een beslissing in hoofde van verzoeker;

Dat rekeninghoudend met het bovenstaande zowel het algemene rechtsbeginsel van het hoorrecht/-plicht als het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden zijn zodoende dat verzoeker alsdan ook verzoekt onderhavig middel ontvankelijk en gegrond te verklaren en dienovereenkomstig de beslissing zoals genomen door verweerder nietig te verklaren;

In het eerste onderdeel van zijn eerste middel voert verzoeker de schending aan van de hoorplicht en het recht op inzage. Hij meent dat hij vooraleer de beslissing werd genomen, kennis had moeten krijgen van de elementen die de feitelijke en juridische grondslag van de beslissing kunnen vormen.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). De beslissing *in casu* die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden kan niet als zulk een maatregel worden gezien. Deze beslissing vloeit immers voort uit artikel 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet) en is niet gestoeld op een persoonlijk gedrag van verzoeker, zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur. *In casu* is de bestreden beslissing overigens gebaseerd op het frauduleus gedrag van de moeder en de stiefvader van verzoeker en wordt in de bestreden beslissing benadrukt dat aangezien het verblijfsrecht van zijn moeder werd ingetrokken - hetgeen overigens niet wordt betwist door verzoeker - hij geen recht op verblijf meer kan krijgen in het kader van een gezinshereniging

Vervolgens meent de Raad dat verweerder *in casu* terecht opwerpt dat verzoeker niet aantoont welke argumenten hij na inzage in het dossier of in het kader van de hoorplicht naar voor zou hebben gebracht, die aanleiding zouden kunnen geven tot een andere beoordeling, zodat de hele zaak beperkt blijft tot een theoretische discussie die geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Zoals reeds aangegeven is het verblijfsrecht van zijn moeder ingetrokken, hetgeen geenszins wordt betwist door verzoeker. De beslissing die verzoeker heeft gekregen, is niets anders dan een volgbeslissing van de beslissing die ten aanzien van de moeder werd genomen. Tevens dient te worden opgemerkt dat de beslissing die ten aanzien van de moeder werd genomen op 13 maart 2012 inmiddels definitief is geworden, zodat verweerder hoegenaamd geen verblijfsrecht aan verzoeker kon toekennen in het kader van een gezinshereniging met zijn moeder.

Een schending van de hoorplicht is niet aannemelijk.

In het tweede onderdeel van het eerste middel wijst verzoeker erop dat ook het zorgvuldigheidsbeginsel als gevolg heeft dat de administratie genooddaakt is om betrokkene met alle feiten te confronteren die zullen gebruikt worden om de eventuele beslissing te ondersteunen. Hij meent verder dat de overheid maar zeker kan zijn over alle feitelijke gegevens wanneer die gegevens worden voorgelegd aan de betrokkene. Dit zou de overheid de garantie geven dat de gegevens overeenstemmen met de werkelijkheid. Dienaangaande stelt verzoeker dat hij niet werd gehoord, noch inzage kreeg in het dossier voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing, zodat het vertrouwensbeginsel is geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat verzoeker mondeling diende te worden gehoord, maar dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen. Uit het administratief dossier blijkt echter dat de moeder van verzoeker effectief werd veroordeeld voor het aangaan van een schijnhuwelijk op 24 februari 2011, zodat hieruit afdoende de werkelijkheid van het schijnhuwelijk blijkt. Er is immers ook geen enkele aanwijzing dat de moeder van verzoeker tegen dit vonnis een beroep heeft ingesteld, hetgeen bovendien door verzoeker niet wordt gesteld. Bijgevolg ziet de Raad niet in waarom een confrontatie van verzoeker met dit vonnis voor het treffen van de bestreden beslissing voor verweerder noodzakelijk ware geweest teneinde de garantie te hebben over het feit dat het huwelijk van zijn moeder met zijn stiefvader effectief een schijnhuwelijk betrof. Bovendien gaat verzoeker voorbij aan het doorslaggevend gegeven dat het verblijfsrecht van zijn moeder werd ingetrokken, hetgeen hij geenszins betwist en dat hij, hoe dan ook, niet in aanmerking kan komen voor een gezinshereniging nu de persoon met wie hij zich wenst te herenigen hoegenaamd niet over een verblijfsrecht in het Rijk beschikt. Bovendien verplicht de zorgvuldigheidsplicht er het bestuur niet toe om de inlichtingen die het via een andere overheidsdienst verwierf voorafgaandelijk aan het nemen van een beslissing met een rechtsonderhorige te bespreken.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangenomen.

In zijn derde onderdeel gaat verzoeker uitgebreid in op het Europeesrechtelijk administratief beginsel van hoor en wederhoor en het recht op inzage met verwijzing naar het artikel van M. Desomer aangaande de Belgische asielprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen inzake hoorplicht en het recht op inzage, alsook met verwijzing naar enkele arresten van het Hof van Justitie. De Raad stelt echter vast dat de desbetreffende doctrine als voorwerp de Kwalificatierichtlijn heeft inzake asielprocedures en de mate waarin principes als hoorplicht en recht op inzage van toepassing zijn op de procedure voorafgaandelijk aan de eventuele toekenning van een internationale beschermingsstatus. Bovendien stelt het artikel zelf dat de precieze vereisten van de rechten van verdediging, waarbinnen ook de hoorplicht en het recht op inzage kaderen, verschillen per type procedure en afhangen van de specifieke omstandigheden van de zaak en zelf verder verduidelijkt dat de aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie, waar ook verzoeker uitvoerig naar verwijst, niet specifiek handelt over de toepassing van het Europeesrechtelijk beginsel van de hoorplicht op nationale administratieve procedures die binnen de werkingssfeer vallen van Europese richtlijnen. *In casu* is er sprake van een dergelijke Europese richtlijn, zijnde de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging. Volgens de Raad van State is de hoorplicht in beginsel ook niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr.117.575).

Uit de door verweerder aangehaalde rechtsleer en jurisprudentie van het Hof van Justitie kan *in casu* geen schending van het recht op hoor en wederhoor of het recht op inzage in het dossier worden aannemelijk gemaakt.

Verzoeker verwijst in het derde onderdeel verder naar het feit dat de beslissing steunt op de “vermeende veroordeling” in hoofde van de moeder van verzoeker door de correctionele rechtbank te Leuven op 24 februari 2011, vonnis waarbij verzoeker zelf geen partij was en waardoor hij bijgevolg ook geen kennis heeft gekregen van de inhoud van het vonnis. Verzoeker verwijt verweerder dat deze de veroordeling niet ter kennis heeft gebracht van verzoeker. Hij haalt ook aan dat in de bestreden beslissing niet wordt vermeld of er al dan niet beroep werd aangetekend tegen het vonnis van 24 februari 2011. Hij meent tot slot dat hij had moeten worden gehoord met betrekking tot deze “vermeende” veroordeling.

Zoals *supra* aangehaald, neemt de Raad niet aan dat in het kader van de huidige procedure verzoeker had moeten gehoord worden aangaande zijn "mening" over de veroordeling van diens moeder en stiefvader voor het afsluiten van een schijnhuwelijk. Bovendien kan de Raad verweerder volgen waar hij terecht wijst op het theoretisch gehalte van de discussie door vast te stellen dat verzoeker woonachtig is op hetzelfde adres van zijn moeder. Het adres van verzoeker blijkt uit de bestreden beslissing en hetzelfde adres van de moeder blijkt uit het vonnis van 24 februari 2011. Bovendien blijkt uit het vonnis dat zijn moeder met zijn Belgische stiefvader samenwoonde tot 3 oktober 2009, terwijl verzoeker nadien pas in het bezit werd gesteld van een visum type D met het oog op gezinshereniging. Redelijkerwijs kan aangenomen worden dat verzoeker die woonachtig was op hetzelfde adres als zijn moeder, op de hoogte was van het *de facto* gescheiden leven van zijn moeder en Belgische stiefvader. Verzoeker meent dat in de bestreden beslissing had moeten vermeld worden of er beroep werd aangetekend tegen het vonnis. Ten eerste stelt de Raad vast dat verzoeker zelf nergens aanvoert dat een beroep zou zijn ingediend tegen dat vonnis. En bijkomend merkt verweerder terecht op dat uit het eensluidend afschrift gevoegd bij het vonnis in administratief dossier blijkt dat er op 2 november 2011 ter griffie geen enkele akte van hoger beroep, verzet of voorziening tegen het vonnis gekend was. Op die datum was de beroepstermijn al lang verstreken, zodat de beslissing inderdaad definitief was geworden en verweerder zich hierop kon baseren voor het nemen van de bestreden beslissing. Tevens is dit hele betoog eigenlijk niet dienstig nu het vaststaat dat het verblijfsrecht van verzoekers moeder werd ingetrokken en zijn recht op verblijf geweigerd wordt op grond van het gegeven dat een gezinshereniging niet mogelijk is nu de persoon met wie hij zich wenst te herenigen niet meer over een verblijfsrecht beschikt. De argumenten van verzoeker lijken eerder gericht te zijn tegen de beslissing waarbij het verblijfsrecht van zijn moeder werd ingetrokken. Deze beslissing maakt echter niet het voorwerp uit van huidig beroep en is ondertussen al definitief.

Ook het derde onderdeel van het eerste middel, maakt geen schending van de hoorplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

Verzoeker voert in zijn tweede middel de schending aan van artikel 42 septies van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en gevoegd bij artikel 4 van de wet van 15.09.2006, van artikel 40 bis § 2 3° van de Wet van 15 december 1980, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955(hierna : EVRM), de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer specifiek de rechten van verdediging, van het recht op tegenspraak en wapengelijkheid ;

Doordat de dienst vreemdelingenzaken van oordeel is dat de voorwaarden van art. 42 septies van de Wet van 15 december 1980 vervuld zijn op basis van volgende overweging : "Betrokkene deed een aanvraag gezinshereniging als descendent in functie van zijn Belgische stiefvader volgens art. 40 bis §2 3° van de Wet van 15.12.1980; Om dit verblijfsrecht te verkrijgen was de huwelijksakte van de moeder van betrokkene en de stiefvader van betrokkene essentieel;

Zonder deze huwelijksakte zou betrokkene immers geen verblijfsrecht verkregen hebben;

Het verblijf van de moeder van betrokkene werd ingetrokken op basis van fraude;

Ze werd immers op 24.02.2011, samen met de stiefvader van betrokkene, veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Leuven omwille van het volgende :

"... De eerste en de tweede (BINIAM Kendeya Berthe en AYELE Etabez Meraid), als dader of mededader overeenkomstig art. 66 SWB."

Terwijl art. 42 septies van de Wet van 15 december 1980 uitdrukkelijk het volgende stelt: "[...]".

Verzoeker is in deze de mening toegedaan dat de voorwaarden zoals vervat in art. 42 septies van de Wet van 15 december 1980 in zijn hoofde alleszins niet vervuld zijn; Dat er van fraude in hoofde van verzoeker geen sprake is; Dat naast het gegeven dat er ten aanzien van verzoeker nooit een strafrechtelijk onderzoek laat staan veroordeling is gevolgd in casu vastgesteld dient te worden dat verzoeker in eender welke hypothese nooit een moreel bestanddeel van het misdrijf voorhanden kan hebben daar hij niet op de hoogte was van de eventuele veroordeling in hoofde van zijn moeder; Dat verzoeker thans nog in het midden laat of dat er effectief een veroordeling werd uitgesproken opzichtens zijn moeder en stiefvader daar hij tot op dit ogenblik geen enkel stuk desbetreffend in ontvangst mocht

nemen voor nazicht laat staan dat er bewijsstukken zijn overgelegd door verwerende partij waaruit duidelijk blijkt dat zelfs in de hypothese dat er een correctionele veroordeling is gevolgd opzichtsens zijn moeder, zij niet het rechtsmiddel van hoger beroep heeft aangewend tegen deze beslissing; Alleszins dient vastgesteld te worden dat aangezien verzoeker geen gebruik heeft gemaakt van valse stukken dan wel wetens en willens misleidende informatie zou hebben medegedeeld de voorwaarden van art. 42 septies als dusdanig niet vervuld zijn en verwerende partij niet de mogelijkheid heeft om gebruik te maken van haar bevoegdheid om het verblijfsrecht in te trekken; Terwijl overeenkomstig artikelen 2 & 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de beslissing van verweerster afdoende moet zijn hetgeen impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing; Thans dient vastgesteld te worden dat er door verweerster een beslissing wordt genomen gegrond op een vermeend vonnis van de Correctionele Rechtbank te Leuven dd. 24.02.2011 waarbij verzoeker geen partij was en als dusdanig ook geen kennis heeft genomen van de inhoud van dit vonnis; Ook in de beslissing wordt de inhoud van het vonnis op geen enkele wijze toegelicht daar men zich vergenoegt met het vermelden van de tenlasteleggingen in plaats van de effectieve veroordeling zo deze voorhanden mocht zijn; Deze vermeende veroordeling werd bovendien ook niet mee betekend samen met de beslissing van verweerder; Bovendien dient tevens vastgesteld te worden dat verweerder nalaat aan te tonen dat de vermeende beslissing van de Correctionele Rechtbank te Leuven definitief is en voor geen enkel rechtsmiddel vatbaar dan wel dat er reeds hoger beroep werd aangetekend tegen deze beslissing of tegen dit vonnis; Dat de vermeende motivering van de beslissing van verweerder in feite en in rechte alsdan ook faalt om zich te steunen op grond van art. 42 septies teneinde het recht van verblijf in hoofde van verzoeker in te trekken; Terwijl overeenkomstig artikel 6 EVRM, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur waaronder meer specifiek de rechten van verdediging en het recht op tegenspraak en wapengelijkheid verweerster niet kon overgaan tot het nemen van een beslissing alvorens verzoeker in kennis te stellen van de vermeende bijkomende stukken dewelke zij conform haar beslissing aanwendt om over te gaan tot intrekking van het verblijfsrecht in hoofde van verzoeker; Dat verzoeker op geen enkele wijze voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte werd gebracht van bijkomende informatie/documenten/vonnissen waarop dat verweerster zich wenst te steunen; Dat tevens zoals hoger gesteld het tot op heden nog steeds onduidelijk is op welke beslissing van de Correctionele Rechtbank te Leuven verweerster zich gesteund heeft om tot de huidige beslissing te komen daar verzoeker op geen enkele wijze inzage heeft bekomen in deze stukken laat staan dat hij partij was in het geding voor de Correctionele Rechtbank te Leuven; Dat dit een schending van art. 6 EVRM inhoudt daar verzoeker haar recht op een eerlijk proces ontnomen wordt gezien zij geconfronteerd wordt met een beslissing gesteund op informatie dewelke niet werd medegedeeld voorafgaand aan de beslissing zodoende dat hij zijn verdediging niet kon en kan voeren, waarbij dat het recht op tegenspraak en wapengelijkheid die tevens vervat zijn in art. 6 EVRM geschonden zijn daar verzoeker de mogelijkheid ontnomen wordt om standpunt in te nemen en er met ongelijke wapens gestreden wordt daar verweerster bepaalde informatie niet meedeelt voorafgaand aan het nemen van de beslissing; Dat deze handelswijze van verweerder een schending uitmaakt van de rechten van verdediging van verzoeker daar zij voorafgaand aan het nemen van de beslissing niet de mogelijkheid wordt geboden om zijn standpunt mede te delen; Dat het middel bijgevolg ernstig en gegrond is;"

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven betwist, die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing, daar hij blijft volharden in het feit dat er enkel sprake zou zijn van een "vermeende" veroordeling, daar deze niet samen met de bestreden beslissing aan hem werd betekend. Bovendien stelt verzoeker dat verweerder ook nalaat aan te tonen dat de vermeende beslissing van de correctionele rechtbank definitief is.

De Raad kan herhalen dat het bestuur er niet toe verplicht is om de inlichtingen die het via een andere overheidsdienst verwierf voorafgaandelijk aan het nemen van een beslissing met een rechtsonderhorige te bespreken, noch op voorhand of gelijktijdig met de bestreden beslissing te betekenen. Bijkomend kon verzoeker door eenvoudige raadpleging van het administratief dossier het vonnis van de correctionele rechtbank van Leuven van 24 februari 2011 lezen, en vaststellen dat geen beroep werd ingediend.

Bijgevolg stelt de Raad vast dat de motivering in rechte en in feite evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing en dus op afdoende wijze is gemotiveerd.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

Verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 42septies van de vreemdelingenwet.

Artikel 42septies luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of andere onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De instelling van het huwelijk raakt de Belgische openbare orde. De Raad merkt op dat uit het administratief dossier blijkt dat het huwelijk van de moeder van verzoeker met een Belgische onderdaan een schijnhuwelijk betrof waarvoor zijn moeder en stiefvader veroordeeld werden door de correctionele rechtbank van Leuven op 24 februari 2011. Verzoeker betwist dit gegeven niet op dienstige wijze, zoals *supra* aangetoond. Door het aangaan van een schijnhuwelijk heeft de moeder van verzoeker de Belgische openbare orde geschonden. Bijkomend stelt verweerder terecht in de bestreden beslissing dat voor het verblijfsrecht van verzoeker, de huwelijksakte tussen zijn moeder en Belgische stiefvader essentieel was. Bijgevolg dient het verblijfsrecht dat aan verzoeker op basis van dit huwelijk werd toegekend, beschouwd te worden als een afgeleid recht (RvS 5 juni 2002, nr. 107.363; RvS 5 juni 2002, nr. 107.369; RvS 7 december 2004, nr.138.115; RvS 30 mei 2006, nr. 159.294). Nu vaststaat dat dit huwelijk op frauduleuze wijze tot stand kwam, kan ook verzoeker geen verblijfsrecht ontleen aan dit frauduleuze huwelijk. Daargelaten de vraag of uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoeker zelf fraude wordt verweten, dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen belang heeft bij het invoeren van dit middel nu het duidelijk is dat het verblijf van zijn moeder werd ingetrokken op 13 maart 2012 en hij hoegenaamd geen verblijfsrecht in functie van een gezinshereniging kan krijgen met zijn moeder. In feite is de bestreden beslissing die ten aanzien van verzoeker werd genomen een volgbeslissing van de beslissing van de moeder. Aangezien nergens uit blijkt dat de beslissing van de moeder werd aangevochten en aldus definitief is geworden en verzoeker dit ook niet betwist, dient vastgesteld te worden dat verweerder in deze niets anders kon dan ook het verblijfsrecht aan verzoeker te weigeren.

Verweerder is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, heeft deze correct beoordeeld en is op grond daarvan niet op onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen.

Een schending van artikel 42septies van de vreemdelingenwet wordt niet aangenomen, minstens heeft verzoeker geen belang bij het middel.

Waar verzoeker een schending aanvoert van artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat aan te voeren op welke wijze de bestreden beslissing de aangevoerde wetsbepaling schendt. Bijgevolg is dit onderdeel van het tweede middel onontvankelijk.

Verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 6 van het EVRM, in de zin dat hij geen eerlijk proces zou gehad hebben daar hij niet voorafgaandelijk werd geconfronteerd met of gehoord werd over of op de hoogte werd gebracht van informatie waarop verweerder zich heeft gebaseerd voor het nemen van de bestreden beslissing. De Raad merkt op dat betwistingen in verband met de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de erkenning van hun asielrecht buiten de toepassingsfeer van artikel 6 van het EVRM vallen, omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben terwijl artikel 6 van het EVRM betrekking heeft op burgerlijke rechten en strafrechtelijke zaken (RvS 5 november 2001, nrs. 100.526 en 100.528).

Een schending van artikel 6 van het EVRM wordt niet aanvaard.

Waar verzoeker ook vanuit het recht op tegenspraak, wapengelijkheid en de rechten van verdediging opnieuw meent dat bepaalde informatie voorafgaandelijk aan hem had moeten worden meegedeeld zodat hij de mogelijkheid zou gehad hebben zijn standpunt mee te delen, kan worden volstaan met verwijzing naar de bespreking *supra* en weze het aangestipt dat de rechten van verdediging enkel van toepassing zijn op jurisdictionele beroepen en in administratiefrechtelijke beroepen op tuchtzaken (RvS 4 maart 2004, nr. 128.733, RvS 27 oktober 2003, nr.124.709, RvS 24 oktober 2003, nr.124.643). Bijgevolg zijn ze niet van toepassing op administratieve beslissingen die werden genomen in het kader van de vreemdelingenwet.

Ten overvloede herhaalt de Raad dat verzoeker opnieuw nalaat te vermelden wat hij zou naar voor gebracht hebben, mocht hij op formele wijze op de hoogte zijn gebracht van het vonnis waarin het huwelijk van zijn moeder en stiefvader als een schijnhuwelijk wordt beschouwd, voor het nemen van de bestreden beslissing. Het feit dat het vonnis waarop verweerder zich baseert in het administratief dossier voorhanden is, en verzoeker nu nalaat ook maar enig concreet argument hiertegen in te brengen, toont deze stelling afdoende aan. Nogmaals dient benadrukt te worden dat de beslissing die ten aanzien van verzoeker genomen werd niets anders is dan een volgbeslissing van de beslissing die ten aanzien van de moeder werd genomen en dat de argumentatie die verzoeker aanbrengt eerder gericht lijkt te zijn tegen de beslissing van zijn moeder, welke niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep. Huidig beroep kan niet dienen om alsnog de reeds definitieve beslissing van zijn moeder aan te vechten en zo de beroepstermijn tegen deze beslissing te laten heropenen.

Een schending van de rechten van verdediging, van het recht op tegenspraak en van het principe van de wapengelijkheid is niet aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU